

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 098568 21 Rsž

Novi Travnik, 21.10.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Stane Imamović kao predsjednice vijeća, Mirjane Grubešić i Senada Begović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja V.B. iz B., ... , zastupan po punomoćnicima Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog Javno komunalno preduzeće „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Bugojno, Ulica Slobode bb., zastupan po punomoćniku S.R., uposlenici tuženog, radi pobijanja odluke o otkazu ugovora o radu, isplate razlike plaća i drugih obveza po osnovu radnog odnosa, vsp. 2.000,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 098568 19 Rs od 29.03.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 21.10.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i u stavu 1. izreke potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 098568 20 Rs od 29.03.2021. godine.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 351,00 KM se odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (stav 1. izreke) utvrđeno je da je nezakonita Odluka o otkazu Ugovora o radu sa ponudom zaključivanja izmijenjenog Ugovora o radu broj: 860/19 od 31.07.2019. godine, pa je tuženi dužan tužitelja vratiti na poslove i radne zadatke koje je obavljao prije donošenja navedene odluke, a po Ugovoru o radu na neodređeno vrijeme broj: 142 od 11.03.2010. godine. Stavom 2. izreke presude obavezan je tuženi da tužitelju na ime manje isplaćenih plaća za period od 01.02.2020. do 30.09.2020. godine isplati iznos od 2.062,13 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, kao i da tuženi za tužitelja kod Federalnog zavoda PIO/MIO Mostar Kantonalna administrativna služba Travnik izvrši uplatu razlike doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje za period od 01.02.2020. do 30.09.2020. godine iznos od 687,34 KM, te da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.273,20 KM, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavio tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i odbije u cijelosti tužbeni zahtjev kao neosnovan ili da se pobijana presuda ukine i

predmet vrati prvostupanjskom sud na ponovno rješavanje. U žalbi ističe da je tužitelj u tužbi i tužbenom zahtjevu iznio niz neosnovanih i pravno neutemeljenih tvrdnji koje je sud cijenio i poklonio vjeru, a koje se prema navodima tuženog u odgovoru na tužbu i dokazima - saslušanju svjedoka nisu mogle uzeti u obzir kao tačne, sve iz razloga što postoje opravdani razlozi na strani tuženog na kojem se zasnivala odluka koja je donesena. Dalje navodi da je tužitelj kao radnik kod tuženog na neodređeno vrijeme na osnovu Ugovora o radu od 11.03.2010. godine obavljao poslove i radne zadatke vodeći vodoinstalater, a članom 5. i 6. Ugovora isti se obvezao da izvršava poslove i radne zadatke koji su sistematizirani za to radno mjesto. Iz navedenog Ugovora vidi se da je pored poslova svog radnog mjesta tužitelj dužan u slučajevima iznenadnog povećanja obima posla, kao i u drugim slučajevima neophodne potrebe, te u slučaju više sile, na zahtjev poslodavca obavezan obavljati privremeno i druge poslove koji proizilaze iz navedenih okolnosti, a najduže dok traju te okolnosti (član 6. Ugovora) tako da je tuženi imao zakonsko pravo da radnika angažira i poslije radnog vremena na opravci kvara do kojeg je iznenadno došlo na glavnoj vodovodnoj mreži pa je tužitelj bio obavezan raditi i poslije radnog vremena sve u cilju otklanjanja kvara koji se desio nepredviđeno kako ne bi bili ugroženi građani Općine Bugojno koji se uredno snabdijevaju vodom za piće sa izvorišta Kruščica. Nisu tačni navodi iz tužbe da su radovi trajali daniima i da je tužitelj radio danonoćno i 60 sati u kontinuitetu. Činjenica je da je kvar nastao 14.07.2019. godine oko 15 sati, a sa opravkom kvara se počelo 15.07.2019. godine u ranim jutarnjim satima i kvar se trebao otkloniti isti dan, a nije otklonjen zbog neodgovornosti tužitelja i pojedinih radnika M.Č. i A.Č. koji su bili nespremni, nisu pokazali potrebno znanje i stručnost, konzumirali su alkohol, te je kvar otklonjen 17.07.2019. godine. Upravo iz razloga što se radovi na konstrukciji vodovodne cijevi nisu završili isti dan odnosno 15.07.2019. godine kada su i otpočeli, neodgovornost je tužitelja i gore navedenih radnika, a svjedoka na strani tužitelja u ovom postupku. Radovi se nisu odvijali kontinuirano jer je bilo smjena po nekoliko sati pošto su neki radnici išli kući radi potrebe za odmorom i jelom. Prvostupanjski sud nije poklonio vjeru navodima tuženog da je opravka kvara na vodovodnoj mreži trajala dva dana zbog neodgovornog i nesavjesnog odnosa prema poslovima i radnim zadacima koji su povjereni tužitelju i radnicima koji su sa tužiteljem bili u istoj grupi, a radi se o radniku A.Č. vodoinstalateru i M.Č. vozaču bagera koji su bili vrlo nespremni i nisu pokazali znanje i stručnost da se kvar otkloni na vrijeme. Tužitelj je radeći na rezanju vodovodne cijevi istu krivo prerezao pa kada je došlo do stavljanja spojnice koja nije pravilno zavarena u situaciji kada je ista postavljena uslijed propusta tužitelja i radnika koji su sa istim radili došlo je do ponovnog pucanja iste cijevi na istom mjestu odnosno isticanja veće količine vode što je krivica tužitelja tako da se opravka kvara morala prolongirati za još jedan dan. Neargumentirani su navodi tužitelja da mu tuženi nije isplatio naknadu za prekovremeni ili noćni rad, jer tuženi sa tužiteljem dogovara preraspodjelu radnog vremena što znači ako je u jednom periodu radio duže od dogovorenog ima pravo na slobodne dane ili sate zavisno od vremena koje je radio pa vrlo često tužitelj radi manje od osmočasovnog radnog vremena iz razloga nepredviđenih kvarova koji iziskuju rad poslije radnog vremena, te subotom. Netačni su navodi tužitelja da se tuženi samovoljno odnosio prema tužitelju i paušalno podnio prijavu, da se nakon toga nije očitovao na navode tužitelja obzirom da se prema pozitivnim i zakonskim propisima nije dužan očitovati na navode tužitelja kao izjašnjenje na prijavu niti je prijava zasnovana na paušalnim navodima jer je tuženi dao priliku da se tužitelj blagovremeno očituje na okolnosti iz prijave koje su zasnovane na argumentiranim navodima. Saslušani svjedoci A.Č., M.Č. i H.Č. su

dali izjavu pred prvostupanjskim sudom da spornog dana tužitelj nije konzumirao alkohol što se ne može prihvatiti, kao i da nije bilo odmora niti je odlazio kući. Obzirom da su se navedeni radnici zajedno sa tužiteljem ponašali neodgovorno i svjedočili su u korist tužitelja iz ličnog interesa neprihvatljivo je da prvostupanjski sud cijeni mišljenje i navode svjedoka, a da nije poklonio vjeru navodima svjedoka M.M. koji je pretpostavljeni tužitelju i E.K. vodoinstalateru, koji su naveli da je bilo konzumiranja alkohola i neodgovornog ponašanja tužitelja pri obavljanju radnih zadataka, te da je isti morao imati svijest da je u tom momentu 10.000 korisnika ostalo bez vodosnabdijevanja što je moglo izazvati katastrofalne posljedice po grad i Općinu Bugojno. Radnik M.M. koji kod tuženog obavlja poslove i radne zadatke koordinatora za tehnička pitanja u svom iskazu je naveo da se kvar trebao otkloniti u roku 24 sata, ali uslijed neznanja, neažurnosti i neozbiljnosti angažiranih radnika, te konzumiranja alkohola od strane tužitelja, te radnika M.Č. i V.B. radilo se duže od predviđenog roka. Isti je naveo da se radilo o cijevi Fi-600, a da je pukotina bila u dužini od 2 m, te da se popravka kvara mogla završiti samo timskim radom, što sud nije cijenio, a trebao je obzirom da je isti pretpostavljeni navedenim radnicima, kao i da je upoznat sa stanjem na terenu. Tužitelju je zbog povrede obveza iz radnog odnosa koja se svrstava u težu, trebalo otkazati ugovor o radu, međutim, tuženi je sagledavajući sve okolnosti slučaja da je isti porodičan čovjek, otac troje djece, cijenio da je blaže da ga premjesti na drugo radno mjesto i zadrži u radnom odnosu, što je i učinio i sa istim zaključio Ugovor o radu na poslovima pomoćnog radnika na vodovodu tako da nema nikakvog osnova da se navedeni Ugovor pobija i da je upitna zakonitost donošenja istog. Svi navodi tužitelja da razlog podnošenja prijave vidi u tome što je trebalo doći do izvršenja prve sudske presude tužiteljeva punca, bivšeg direktora tuženog, te da mu se zbog toga tuženi sveti, da je podvrgnut diskriminaciji i mobingu i da se sačinjavaju lažne prijave, su proizvoljni i paušalni, a navodi da nije bilo potrebnog materijala za rad, da se tražilo da se vare postojeće stare cijevi koje su po postavljanju ponovno pucale, su proizvoljni i neutemeljeni obzirom da se ista cijev koja se sjekla nakon što je zavarena kako treba i ugradila, te izvršila zamjena pri popravci kvara na već postojećoj vodovodnoj mreži.

U odgovoru na žalbu tužitelj je osporio žalbene navode tuženog i predložio da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi presuda prvostupanjskog suda, te da se tužitelju dosude troškovi sastava odgovora na žalbu u iznosu od 300,00 KM sa PDV-om od 17% u iznosu 51,00 KM što iznosi ukupno 351,00 KM.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta proizilazi da je tužitelj zaposlenik tuženog, da je po osnovu Ugovora o radu broj: 142 od 11.03.2010. godine bio raspoređen na radno mjesto vodeći vodoinstalater sa koeficijentom složenosti 2,50, da je tuženi 31.07.2019. godine donio odluku o otkazu Ugovora o radu tužitelju sa ponudom zaključivanja izmijenjenog Ugovora o radu broj: 859/19 i 860/19 kojim se tužitelj raspoređuje na radno mjesto vodoinstalater III grupe složenosti sa koeficijentom 2,00. Tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren je na utvrđenje nezakonitosti odluke o otkazu Ugovora o radu sa ponudom zaključivanja izmijenjenog Ugovora o radu, na vraćanje tužitelja na poslove i radne zadatke koje je ranije obavljao i na isplatu manje isplaćenih plaća i

uplatu razlike doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje u utuženom periodu (01.02.2020. do 30.09.2020. godine).

Iz činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda proizilazi da je Ugovor o radu od 11.03.2010. godine odlukom tuženog od 31.07.2019. godine tužitelju otkazan zbog teže povrede radne obveze jer je tužitelj zajedno sa drugim uposlenicima konzumirao alkohol na radnom mjestu odnosno za vrijeme otklanjanja nepredviđenog velikog kvara na vodovodnoj mreži (pucanja vodovodne cijevi dana 14.07.2019. godine u mjestu Vrbanja), što je prolongiralo rok za otklanjanje kvara i imalo za posljedicu da je cijela Općina Bugojno tri dana ostala bez napajanja pitkom vodom. Tuženi je istovremeno ponudio tužitelju zaključenje izmijenjenog Ugovora o radu sa rasporedom na drugo radno mjesto - vodoinstalater sa manjim koeficijentom složenosti, koji je tužitelj nakon prvobitnog odbijanja ponude potpisao tek sa danom 13.01.2020. godine. Ocjenom provedenih dokaza (saslušanja tužitelja i zakonskog zastupnika tuženog kao parničnih stranaka i zaposlenika tuženog u svojstvu svjedoka), prvostupanjski sud je zaključio da tuženi kao poslodavac nije dokazao da je tužitelj počinio težu povredu radne obveze koja mu se prijavom stavlja na teret, te da je nezakonita odluka o otkazu Ugovora o radu od 11.03.2010. godine sa ponudom zaključenja izmijenjenog Ugovora, slijedom čega je pobijanom presudom usvojio tužbeni zahtjev i obvezao tuženog da tužitelja vrati poslove i radne zadatke koje je obavljao po Ugovoru o radu od 11.03.2010. godine. Razlozi prvostupanjskog suda za takvu odluku u bitnom se ogledaju u slijedećem: radovi na otklanjanju kvara trajali su tri dana, radove je povremeno obilazio i nadgledao i zakonski zastupnik tuženog i nadređeni poslovođa M.M. koji nisu imali primjedbi na rad i ponašanje angažiranih zaposlenika, pa ni tužitelja, svi saslušani su suglasno izjavili da tužitelj i ostali vodoinstalateri tom prilikom nisu bili u alkoholiziranom stanju, da zakonski zastupnik tuženog i poslovođa M.M. nisu na licu mjesta opominjali ni tužitelja niti druge vodoinstalatere zbog konzumiranja piva, niti su im ukazivali da na taj način krše radnu disciplinu, jer (kako su iskazali) nisu im izgledali da su u pijanom stanju, da tada nisu poduzeli bilo kakvu drugu radnju da bi ukazali tužitelju da vrši težu povredu radne obveze, da ni zapisnički nisu konstatirali da tužitelj konzumira alkohol u toku obavljanja radnih zadataka, da ni nakon obavljenih radnih zadataka - popravljenog kvara tužitelju nisu na bilo koji način spominjali težu povredu koja mu se stavlja na teret, već tek prijavom od 25.07.2019. godine odnosno deset dana nakon navodnog počinjenja povrede radne obveze, da ni ostali radnici koji su radili na otklanjanju kvara glavne vodovodne cijevi nisu upozoreni od strane direktora niti poslovođe da krše radnu disciplinu zbog konzumiranja piva na radnom mjestu, već je za sve radnike koji su učestvovali u otklanjanju kvara na vodovodnoj mreži, kao nagrada organiziran izlet odmah naredni vikend, na kojem je bio i tužitelj, s ciljem da se radnici počaste poslije uspješno obavljenog posla (što su u svom iskazu potvrdili i zakonski zastupnik tuženog i poslovođa M.M.). Prvostupanjski sud je nadalje naveo da se iz odredaba Ugovora o radu i Pravilnika o radu tuženog ne vidi klasifikacija težih i lakših povreda na radu, pa se postavlja pitanje na temelju čega je tuženi kao poslodavac ponašanje tužitelja okvalificirao kao težu povredu i donio odluku o otkazu Ugovora o radu s istovremenom ponudom za zaključenje novog Ugovora sa izmijenjenim uvjetima. Prvostupanjski sud također navodi da je tuženi nakon otkazivanja Ugovora o radu zbog teže povrede radne obveze uz ponudu zaključenja Ugovora pod izmijenjenim okolnostima, na taj način produžio radni odnos tužitelju raspoređujući ga na radno mjesto vodoinstalater uz nižu plaću, te da istovremeno angažira tužitelja da i dalje pored poslova vodoinstalatera obavlja i poslove

poslovođe grupe vodoinstalatera, što su potvrdili u svojim izjavama saslušani svjedoci. Prvostupanjski sud pri tomu zaključuje da tuženi, da bi opravdao donošenje odluke o otkazu Ugovora o radu shodno odredbama člana 97. stav 1. Zakona o radu, morao je dokazati da zbog težine povrede koja se stavlja tužitelju na teret nije za očekivati produženje radnog odnosa, što nikako ne dokazuje, već suprotno tomu sa tužiteljem zaključuje novi Ugovor sa izmijenjenim uvjetima i ostavlja ga u radnom odnosu, te ga čak pored novih poslova i dalje angažira na poslovima iz ranijeg Ugovora o radu.

Suprotno žalbenim navodima tuženog, pobijana presuda je utemeljena na pravilnoj primjeni materijalnog prava. Naime, sporna odluka o otkazu Ugovora o radu i Ugovor o radu sa izmijenjenim uvjetima zasnovani su na odredbi člana 107. Zakona o radu („Službene novine F BiH“ br. 26/16 i 89/18) zbog počinjene teže povrede radne obveze koja se ogleda u tomu da je tužitelj dana 15.07.2019. godine konzumirao alkohol na radnom mjestu. Međutim, odredbom člana 107. stav 1. Zakona o radu je propisano da se na otkaz ugovora o radu sa ponudom izmijenjenog ugovora o radu primjenjuju odredbe ovog zakona koje se odnose na otkaz ugovora o radu iz drugih razloga. Između ostalog, odredba člana 102. Zakona o radu propisuje da je u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, teret dokaza o postojanju opravdanih razloga za otkaz ugovora o radu, na poslodavcu, a koji se otkazuje iz razloga propisanih članom 96. stav 1. točka a.) i b.) i članom 97. stav 1. i 2. ovog zakona. Članom 97. stav 1. Zakona o radu je propisano da poslodavac može otkazati ugovor o radu bez obveze poštivanja otkaznog roka u slučaju da je zaposlenik počinio težu povredu, koja je takve prirode da se ne može očekivati od poslodavca da zaposlenik nastavi sa daljim radom, a stavom 2. je propisano da se ugovor o radu zbog počinjenja lakših povreda radnih obveza ne može otkazati bez prethodnog pisanog upozorenja radniku.

Kako iz odluke tuženog broj: 859/19 od 31.07.2019. godine proizilazi da je tužitelju otkazan Ugovor o radu od 11.03.2010. godine i ponuđen novi Ugovor sa izmijenjenim uvjetima odnosno da je tužitelj po tom Ugovoru raspoređen na poslove vodoinstalatera zbog počinjene teže povrede radne obveze odnosno konzumiranja alkohola na radnom mjestu, tuženi je bio dužan da u smislu odredbe člana 102. Zakona o radu dokaže da je tužitelj počinio težu povredu radne obveze. Međutim, kako to proizilazi iz činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda i obrazloženih razloga na kojima je zasnovana pobijana presuda, a koje u svemu prihvata i ovaj sud, tuženi nije dokazao da je otklanjanje kvara na vodovodnoj mreži zbog pucanja glavne cijevi prolongirano i umjesto 24 sata trajalo tri dana zbog zbog neodgovornog i nesavjesnog odnosa tužitelja kao vodećeg vodoinstalatera, čemu da su doprinijeli i vodoinstalater A.Č. i vozač bagera M.Č., koji su bili u grupi sa tužiteljem, te da su bili vrlo nespremni i nisu pokazali znanje i stručnost da se kvar otkloni na vrijeme, što da je posljedica konzumiranja alkohola. Ovu odlučnu činjenicu u svojim iskazima nije potvrdio ni zakonski zastupnik tuženog, ni nadređeni poslovođa, koji su obilazili angažirane radnike, nadzirali i kontrolirali njihov rad, niti bilo tko od saslušanih svjedoka – radnika tuženog koji su također bili angažirani na otklanjanju kvara. Naprotiv svi su potvrdili da je zakonski zastupnik tuženog već naredni vikend organizirao izlet kao nagradu za uspješno obavljeni posao. Kako je utvrđeno da je otkaz Ugovora o radu sa ponudom izmijenjenog Ugovora koji je tužitelj i zaključio sa tuženim, nezakoniti, to je prvostupanjski sud pravilno postupio i donio pravilnu odluku kada je sukladno članu 106. stav 2. Zakona o radu naložio tuženom da

tužitelja vrati na poslove koje je ranije obavljao po Ugovoru o radu od 11.03.2010. godine.

Zbog svega izloženog, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i u pobijanom dijelu (stav 1. izreke) potvrdio presudu prvostupanjskog suda, dok u preostalom dijelu u kome se nije pobijala žalbom (stav 2. izreke) prvostupanjska presuda ostaje neizmijenjena.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 351,00 KM odbijen je kao neosnovan, jer ova radnja po ocjeni ovog suda nije bila potrebna za vođenje postupka.

Predsjednica vijeća
Stana Imamović